

**ΝΕΟΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑ
ΚΑΙ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ**

Εισήγηση στο Έπιστημονικό Συνέδριο με θέμα «Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας. Δωδεκαθεϊσμός - Υποτίμηση Παλαιάς Διαθήκης - Όλυμπιακοί αγώνες», Θεσσαλονίκη 25-27 Μαΐου 2003, Αΐθουσα Τελετών Α.Π.Θ.

Μέσα στην πολύμορφη σύγχυση που ταλαιπωρεί τον άνθρωπο της εποχής μας, παρατηρείται τά τελευταία δεκαπέντε περίπου χρόνια και ή σταδιακή ανάπτυξη του ρεύματος της αναβιώσεως της αρχαίας θρησκείας.

Τό φαινόμενο δέν είναι μόνον έλληνικό. Είναι παγκόσμιο. Οί πρωτεργάτες του φιλοδοξούν «νά προσφέρουν τά στοιχεία γιά τή δημιουργία μιᾶς νέας ανθρώπινης ταυτότητας...»¹, ὅπως επίσης και μιᾶς «νέας έθνικῆς ταυτότητας»². Παρουσιάζουν τήν αρχαία θρησκεία ὡς τήν μόνη ικανή νά εκφράσει τήν αρχαία ψυχή και τό ελληνικό ιδεῶδες.

“Ὅπως ἤδη φάνηκε
Τό μέγεθος τοῦ προβλήματος ἀπό τίς μέχρι τώρα
εἰσηγήσεις και ἐλπί-
ζω νά καταδειχθεῖ και ἀπό τή δική μου, βρισκόμα-

1. Βλ. ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΣ ΜΗΝΗ, *Νεοπαγανισμός*, σ. 340.

2. Αὐτόθι.

στε μπροστά σέ ἓνα ὑπαρκτό πρόβλημα, τοῦ ὁποίου εἶναι λάθος τόσο ἡ ὑποτίμηση ὅσο καί ἡ ὑπερτίμηση. Ἡ ἄποψη ὅτι πρόκειται γιά κάποιους «γραφικούς» εἶναι λανθασμένη. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καί μόνον ἀπό τό πλῆθος τῶν ομάδων πού συγκροτοῦν τό χῶρο τοῦ νεοπαγανισμοῦ καί ἀπό τά ἐκδιδόμενα καί κυκλοφορούμενα βιβλία καί περιοδικά. Τό μέγεθος τοῦ προβλήματος ἐντοπίζεται ὡς ἐξῆς στά Πορίσματα τῆς «Θ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διά Θέματα Αἰρέσεων καί Παραθρησκείας» πού συνήλθε ἀπό 8 μέχρι 13 Ὀκτωβρίου 1997 στό προσκύνημα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος: «Οἱ νεοειδωλοατρικές ομάδες μονοπωλοῦν καί καπηλεύονται τήν ἑλληνική ἐθνική συνείδηση, αὐτοχαρακτηριζόμενες ὡς “τελευταία σανίδα σωτηρίας γιά τήν πλήρη ἀναβίωση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου”, κάτι τό ὁποιο -κατά τίς “Νεοεποχίτικες” ἀντιλήψεις τους- ἀποτελεῖ “Συμπαντική ἀνάγκη”. Τό ἴδιο συμβαίνει καί στους ἄλλους Ὁρθοδόξους λαούς... Διαστρέφουν τήν Ἐκκλησιαστική ἱστορία καί παρερμηνεύουν τόν ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στήν πορεία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, χαρακτηρίζοντας τήν Ὁρθοδοξία ὡς “ξενόφερτη ἐβραϊκή θρησκεία” καί τούς λειτουργούς της ὡς “ἐβραϊόδουλους ρασοφόρους”, πού βασικά εὐθύνονται γιά τά “σκοτάδια” τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ. Ἐπαγγέλλονται τήν ἀ-

ναβίωση τῆς ἀρχαιοελληνικῆς “Πόλης” ὡς πανάκεια γιά ὄλα τά κοινωνικά προβλήματα, θεωρώντας τήν ὡς μόνη σωτήρια “κραυγή ἀληθείας” καί ὡς τόν “ὄμφαλό τῆς γῆς”, στόν ὁποιο θά ἐνοποιηθεῖ ὅλος ὁ κόσμος».

Τό μέγεθος τοῦ προβλήματος φαίνεται καί ἀπό τίς ὕβρεις πού ἐκστομίζονται ἐναντίον τοῦ πανσέπτου προσώπου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν Ἁγίων καί τῆς Ἐκκλησίας. «Σέ ἐπιστολή “ιερέως τῆς θεᾶς Δήμητρος” οἱ Ὁρθόδοξοι ἱερεῖς χαρακτηρίζονται ὡς “στυγεροί Πρωτο-γενίτσαροι ρασοφόροι” (Ἐπιστολή πρὸς Μητροπολίτη Ἡλείας Γερμανόν, 20 Τρυγητοῦ 1992 μ.Α.Τ., βλ. περιοδ. *Διηπετές*, τ. 13/1995, σ. 15).

»Ἄλλοῦ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας χαρακτηρίζονται ὡς “οἱ ἐξ ἀνατολῶν ὕαινες” (*Μεγαρικός Τύπος* 24.9.1995, Ὁ σφαγμένος Ἑλληνισμός Β') καί ὕβρίζονται ὡς “ἐγκληματίες-χιλιαστές”, “ἅγια ρεμάλια” καί “μελανειμονοῦντες” (μέ μαῦρα ράσα) καί “τά φαιά φέροντες” (*Μεγαρικός Τύπος* 17.9.1995, σ. 4, Ὁ σφαγμένος Ἑλληνισμός). Κι ἀκόμη χαρακτηρίζονται ὡς “κοπρόψυχοι” (*Μεγαρικός Τύπος* 8.10.1995, Ὁ σφαγμένος Ἑλληνισμός Γ'). Ὁ Χριστιανισμός χαρακτηρίζεται ὡς “ἡ θανατική ποινή κατά τῆς Ἑλλάδος”. Ἡ Ἐκκλησία χαρακτηρίζεται ὡς “ἀδίστακτη πολιτική καί οἰκονομική συντεχνία” καί ὅτι “βαρύνεται καίρια μέ τήν κατηγορία τῆς σκόπιμης δολοφονίας τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ”

(Ἑλληνική Φλόγα, τ. 1/1994, σ. 6)»³.

Ὁ Κύριός μας χαρακτηρίζεται ὡς «σημιτικῆς κατασκευῆς Δικτατορίσκος τοῦ Οὐρανοῦ»⁴, ἐνῶ ὁ δωδεκαθεϊστῆς Βλάσης Ρασσιάς μιλώντας στό Πολεμικό Μουσεῖο κατά τήν ἐκδήλωση, πού ὀργάνωσε ἐκεῖ τό ἀποκρυφιστικό περιοδικό «Τρίτο Μάτι» μέ θέμα «Ἡ Ἀρχαιοελληνική Παράδοση στήν Τρίτη Χιλιετία» (23 καί 24 Ἰανουαρίου 1999), ἐνθουσίασε τό κοινό, ὅταν εἶπε· «Νά μήν ἀφήσουμε τά χριστιανοβυζαντινά κοράκια νά ἀφοδεύουν πάνω στήν ἐθνική μας κληρονομιά»⁵.

Τό σκηνικό

Τό νεοπαγανιστικό σκηνικό χαρακτηρίζεται ἀπό μεγάλη ποικιλομορφία διεθνῶς ἀλλά καί στήν Ἑλλάδα. Μποροῦμε νά διακρίνουμε τρία κύρια ρεύματα.

1. Εἶναι αὐτοί πού ἀρνοῦνται κάθε συμβιβασμό μέ τήν χριστιανική θρησκεία ἢ τόν ἐβραιοχριστιανισμό, ὅπως τόν ὀνομάζουν. Ἐκπροσωπεῖται κυρίως ἀπό τήν λεγομένη «Μεγάλη Ἐθνική Ἐκκλησία τῶν Ἑλλήνων» καί τό περιοδικό «Διιπετές».

2. Ἡ δεύτερη ομάδα χαρακτηρίζεται ἔντονα ἀπό ρατσισμό καί ἀντισημιτισμό. Ἐκπροσωπεῖται κυ-

3. Βλ. π. ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΤΣΟΥΡΟΥ, «Ἡ Ἀρχαιολατρία ὡς ἀτραπός τῆς Νέας Ἐποχῆς» (Δ'), περιοδ. *Διάλογος*, τ. 16 (1999), σ. 11.

4. Περιοδ. *Διιπετές*, τ. 4/1993, σ. 6.

5. Βλ. «Ἰό» τῆς *Κυριακάτικης Ἐλευθεροτυπίας* (7.2.1999).

ρίως ἀπό τό περιοδικό «Ἀπολλώνειο Φῶς».

3. Στήν τρίτη κατηγορία ἀνήκουν ὁμάδες τῶν ὁποίων ἡ σχέση μέ τό κίνημα τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς εἶναι ἐμφανέστερη. Τέτοιες εἶναι: Ὁ Νεοσαμανισμός, οἱ οὐφολόγοι δωδεκαθεϊστές (Κεραμυδᾶς), ἡ λεγομένη γυναικεία πνευματικότητα, κίνημα τῶν μαγισσῶν, Wicca, λατρεία τῆς θεᾶς κ.ἄ.

4. Ὑπάρχουν ἀκόμη καί αὐτοί πού προσπαθοῦν νά συνδυάσουν τήν Ὁρθοδοξία μέ τόν δωδεκαθεϊσμό ὑποστηρίζοντας ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν Ἕλληνας!

Πάντως τό σημαντικό εἶναι ὅτι οἱ ὁμάδες αὐτές, ἀνεξάρτητα ἀπό τίς μεγάλες –πολλές φορές– διαφορές τους, ἔχουν κοινό πνευματικό **ὑπόβαθρο**, τό ὁποῖο συνίσταται στήν κοινή περί Θεοῦ, ἀνθρώπου καί κόσμου ἀντίληψη, στήν ἀποδοχή τοῦ ἀπολύτου πανθεϊστικοῦ μονισμοῦ (ὀλιστικό μοντέλο), τῆς μετενσαρκώσεως καί τῶν ἄλλων στοιχείων, πού θά ἔχουμε τήν εὐκαιρία στό κύριο μέρος τῆς εἰσηγήσεώς μας νά ἀναπτύξουμε ἀναλυτικότερα, καθῶς θά πραγματευόμεθα τά κοινά σημεῖα Νεοπαγανισμοῦ καί Νέας Ἐποχῆς. Ἐξ ἄλλου δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι ὁ εὐρύτερος ἀποκρυφιστικός χώρος εἶναι ἐνιαῖος. Ἔτσι π.χ. τά Ἐλευσίνια μυστήρια τά βρίσκει κανεῖς ὡς θέμα σεμιναρίων καί διαλέξεων τόσο στίς νεοειδωλολατρικές ὁργανώσεις ὅσο καί

σύνολο σχεδόν τῶν ἀρχαιολατρικῶν περιοδικῶν ὑπάρχουν διαφημίσεις ἐκδοτικῶν οἴκων ἢ συγκεκριμένων βιβλίων πού κινοῦνται ξεκάθαρα στόν ἀποκρυφιστικό χῶρο· ἀκόμη καί βιβλίων πού προπαγανδίζουν ἀπροκάλυπτα τήν μαγεία καί τόν σατανισμό.

Ἄξιοσημείωτη εἶναι ἐπίσης ἡ συγγένεια καί διαπλοκή μιᾶς μερίδος τοῦ νεοειδωλολατρικοῦ χώρου μέ τόν νεοναζισμό, τό σκληρό ρόκ καί μέ τόν νεοσατανισμό, τόσο διεθνῶς, ὅσο καί στήν Ἑλλάδα⁶.

Ἡ ὁρολογία

Ἡ πολυμορφία ἢ, ἂν θέλετε, ἡ πολυδιάσπαση τοῦ νεοειδωλολατρικοῦ χώρου κάνει νά προβάλλει ἀβίαστα τό ἐρώτημα, μήπως ἀντί γιά νεοειδωλολατρία (στόν ἐνικό) πρέπει νά μιλοῦμε γιά νεοειδωλολατρίες (στόν πληθυντικό).

Ἕνα θέμα πού χρειάζεται ἐπίσης νά συζητηθεῖ

6. Γιά τήν τεκμηρίωση αὐτῆς τῆς διαπιστώσεως, στήν ὁποία θά μπορούσε νά ἀφιερωθεῖ μία ξεχωριστή εἰδική εἰσήγηση, βλ. ἐνδεικτικῶς: τό τεῦχος 5 (Ἀπρ. 2003) τοῦ περιοδικοῦ *Dorian*, Underground nazi fanzine - Τριμηνιαία μουσική καί ἰδεολογική ἐκδοση τῶν Ἑλλήνων Hammer Skinheads (ἐκδίδεται μέ τήν βοήθεια τοῦ Ἀπολλωνεῖου Φωτός), τό περιοδικό *Χρυσή Αὐγή* τοῦ ὁμωνύμου πολιτικοῦ κόμματος, τό περιοδικό Ἀντεπίθεση (ἐκδοση τοῦ «Μέτωπο Νεολαίας τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς») καί ἰδιαίτερα τό περιοδικό *Ἡ ἐκδίκηση τοῦ Metal* (διατίθεται ἀπό τό «Μέτωπο Νεολαίας τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς») τ. 5, πού εἶναι ἀφιερωμένο στόν Ἀδόλφο Χίτλερ, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται ὡς μέγας.

εἶναι αὐτό τῆς ὁρολογίας. Ποιός ἄραγε ὄρος εἶναι καταλληλότερος; Νεοειδωλολατρία, νεοπαγανισμός, ἀρχαιολατρία ἢ δωδεκαθεϊσμός; Οἱ νεοειδωλολάτρες ἔχουν χαρακτηριθεῖ ἐπίσης -μέ μία δόση χιουῦμορ-ἀρχαιομερολογίτες⁷, ἐνῶ ἔχει χρησιμοποιηθεῖ καί ὁ ὄρος νεοϊουλιανισμός ἀπό τόν π. Γεώργιο Μεταλληνό. Πάντως οἱ ὀπαδοί τοῦ χώρου αὐτοῦ θεωροῦν τόν ὄρο νεοειδωλολατρία προσβλητικό γι' αὐτούς⁸.

Ἐάν θά θέλαμε νά δώσουμε ἕναν ὀρισμό, θά μπορούσαμε νά χρησιμοποιήσουμε αὐτόν πού τό ἀμερικανικό «Παγανιστικό Μορφωτικό Δίκτυο» (Pagan Educational Network) δίνει αὐτοπροσδιοριζόμενο: «**Νεοπαγανισμός**: ἕνα σύνολο ἀπό διαφορετικές σύγχρονες θρησκείες πού ἔχουν τίς ρίζες τους σέ αὐτόχθονες παραδόσεις ἢ ἀντλοῦν ἔμπνευση ἀπό αὐτές. Πιστεύουν στήν ἀλληλεξάρτηση ὄλων τῶν μορφῶν ζωῆς, στήν προσωπική αὐτονομία καί στίς ἐνυπάρχουσες (σσ. μέσα στή Φύση) θεότητες. Συχνά εἶναι φυσιοκεντρικές καί ὑποστηρίζουν τήν ἰσότητα τῶν φύλων. (...) Ὁ Παγανισμός εἶναι ἕνα εὐρύ ἐκλεκτικό σύγχρονο θρησκευτικό κίνημα πού περιλαμβάνει σαμανικές, ἐκστατικές, πολυθεϊστικές καί μαγικές θρησκείες⁹.

7. Βλ. «Ἴο» *Κυριακάτικης Ἐλευθεροτυπίας* (13.10.1996) στό ἀφιέρωμά του μέ τίτλο «Πιστεύω εἰς δώδεκα θεούς».

8. Βλ. καί ἐξώδικο πρός τήν ἐφημ. Ὁρθόδοξος Τύπος γιά τή δημοσίευση τοῦ προγράμματος τοῦ Συνεδρίου μας.

9. ΧΑΡ. ΜΗΝΗ, *Νεοπαγανισμός*, σ. 23.

Πάντως, παρά τήν αντίθεση τῶν νεοειδωλολατρῶν, εἶναι δόκιμη καί ἡ χρήση τοῦ ὄρου εἰδωλολατρία-νεοειδωλολατρία καί ἀνταποκρίνεται στά πράγματα, δεδομένου ὅτι ὡς εἰδωλολατρία ὀρίζεται «ἡ θεώρηση ἀψύχων ἀντικειμένων ὡς θεοτήτων καί ἡ λατρεία αὐτῶν (Φετιχισμός), καθῶς καί ἐμψύχων ὄντων τοῦ φυσικοῦ κόσμου (Τοτεμισμός). Μέ τήν εὐρύτερη ἔννοια εἰδωλολατρία εἶναι ἐπίσης κάθε αὐθαίρετη ὑποκειμενική ἀντίληψη γιά τήν ὑψηλή ἔννοια τοῦ θείου, ὅπως γιά παράδειγμα ὁ ἀνθρωπομορφισμός. Μελετώντας λοιπόν τίς πολυποίκιλες νεοπαγανιστικές δοξασίες διαπιστώνουμε ὅτι αὐτές ἔχουν πλούσιο τό εἰδωλολατρικό στοιχεῖο»¹⁰.

Ἐξ ἄλλου, ὅπως παρατηρεῖ ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός, «ἡ προβολή τῶν προλήψεών μας στό χώρο τοῦ Θεοῦ συνιστᾷ εἰδωλολατρία. Διότι κατασκευάζουμε τόν Θεό μας»¹¹.

Νεοειδωλολατρία καί Νέα Ἐποχή
Ὁμοιότητες
σέ θέματα κοσμοθεωρίας
Θά προσπαθή-
σουμε τώρα νά
διερευνήσουμε
τή σχέση νεοει-
δωλολατρίας καί Νέας Ἐποχῆς λέγοντας ἐξ ἀρχῆς

ὅτι ἡ νεοειδωλολατρία ὡς ρεῦμα, ἰδιαίτερα μάλιστα οἱ ἐπιμέρους τάσεις καί ὁμάδες τοῦ νεοσαμανισμοῦ, οἰκοπαγανισμοῦ, τοῦ κινήματος τῶν μαγισσῶν (Wicca), τῆς γυναικείας πνευματικότητας (λατρείας τῆς θεᾶς) κ.ἄ.δ. κατά γενική σχεδόν παραδοχή τῶν ἐρευνητῶν ἐντάσσονται στόν χώρο τῆς Νέας Ἐποχῆς. Προκειμένου νά τεκμηριωθεῖ αὐτό, θά ἐξετάσουμε τή σχέση νεοειδωλολατρίας καί Νέας Ἐποχῆς στά κατωτέρω ἐπί μέρους θέματα:

1. Βασική παραδοχή τῶν ὁμάδων τῆς Νέας Ἐποχῆς εἶναι ἡ ἄποψη ὅτι ὅλα εἶναι ἓνα (ἀπόλυτος πανθειστικός μονισμός). Ἡ «Παγκόσμια Θεοσοφική Ἐταιρεία» (ιδρύθηκε τό 1875 ἀπό τήν ἀποκρυφίστρια Ἑλενα Μπλαβάτσκυ), ἡ ὁποία εἶναι πνευματική μητέρα καί τοῦ κινήματος τῆς Νέας Ἐποχῆς ἀλλά καί τῆς τάσεως ἐπιστροφῆς στίς ἀρχαίες θρησκείες¹², ἔχει ὡς ἔμβλημα τό ἀξίωμα «Ἐν τό πᾶν» (=Ἄρα εἶναι ἓνα).

2. Ἄμεση σχέση πρός τήν ὀλιστική-πανθειστική αὐτή προσέγγιση ἔχει ἡ ἀντίληψη περί Θεοῦ, ἀνθρώπου καί κόσμου τοῦ νεοπαγανισμοῦ, γι' αὐτό καί θά συνηξετάσουμε τά δύο αὐτά θέματα. Ἀπό ὅσα θά παρατεθοῦν, θά γίνεи, πιστεύουμε, καταφανῆς ἡ σύμπτωση τῆς περί Θεοῦ, ἀνθρώπου καί κόσμου ἀντιλήψεως τοῦ νεοπαγανισμοῦ μέ ἐκείνη τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Βασικό ἀξίωμα τῆς Ἑλληνικῆς θεογονίας εἶναι

58 10. Βλ. *Νεοπαγανισμός*, ἐκδ. «Ἀποστολικῆς Διακονίας», σ. 33.

11. Βλ. «Ἰό» *Κυριακάτικης Ἐλευθεροτυπίας* (11.4.1999) στό ἀφιέρωμά του μέ θέμα «Ἐκκλησία καί δωδεκάθεο».

12. Βλ. Π. ΤΡΕΜΠΕΛΑ, *Θεοσοφία*, σ. 85.

τό ὁμοούσιον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς μέ ἐκείνη τῶν θεῶν. «Τάς γε μήν δαιμονίας ψυχάς οὐ πολλῶ τῶν ἀνθρωπίνων διαφέρειν, γενναιοτέρας δέ ὅμως οὔσας αὐτάς τε καί γενναιοτέροις ὀχήμασι χρωμένας ... Τάς δέ τῶν ἄστρον πολύ ἔτι καί αὐτῶν τῶν γε δαιμονίων κρείττους οὔσας...»¹³. «Ἡ Ἐθνική Θρησκεία διατείνεται ὅτι ὁλόκληρο τό Σύμπαν εἶναι ἔμψυχο καί θεϊκό. Οἱ θεοί γεννιοῦνται καί βρίσκουν τήν ἀναγνώρισή τους μόνο ἐντός τοῦ Κόσμου καί διά τοῦ Κόσμου»¹⁴. «Ὁ κόσμος (εἶναι) αἰώνιος καί ἀγέννητος, ἀίδιος, ἄνευ ἀρχῆς καί τέλους, αὐτογέννητος καί αὐτοπάτωρ, κύριος καί τροφεύς τοῦ ἑαυτοῦ του»¹⁵. «Οὐδέν ἄλλο τι καί ἀλλότριον τοῦ κόσμου ὑπάρχει πᾶσα ὄντολογική κατηγορία καί τάξεις, ἀπό αὐτήν τῶν θεῶν ἕως αὐτήν τῶν ἀνοργάνων μορφῶν τῆς ὕλης, ὑφίσταται ἐντός αὐτοῦ. Θεός ἐξωσυμπαντικός καί δημιουργός, ἢ δυνάμεις ἀγαθαί ἢ κακαί, ἐκτός τῆς ὅλης κοσμικῆς νομοτελείας δέν ὑφίστανται»¹⁶.

Καθώς διαβάζουμε στό ἀρχαιολατρικό περιοδικό *Διιπετές* «Ἐν Ἀρχῇ λοιπόν ὑπῆρξε τό δημιουργικό Ἀχανές. Οὔτε ὁ Γιαχβέ, οὔτε καί κανέ-

13. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ-ΓΕΜΙΣΤΟΥ, *Νόμοι* 1430.

14. Περιοδ. *Ἀπολλώνειο Φῶς*, ἔνθ' ἄν., σ. 1.

15. ΠΑΝ. ΜΑΡΙΝΗ, *Ἡ ἑλληνική κοσμοθέασις*, Ἀθῆναι 1997, σ. 15.

16. ΤΡ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ, *Μέλλον - Ἐλληνισμός ἢ Ὁλεθρος*, Λιτόχωρο 2000, σ. 341.

νας ἄλλος συμπαντικός μαστροχालαστής»¹⁷.

Ὁ Παν. Μαρίνης στό ἔντυπο «Βασικές Ἀρχές τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας» γράφει: «Κατά τρόπον λακωνικόν περιγράφει ὁ Ἡράκλειτος πλήρως τήν Ἑλληνικήν καί σύγχρονον Κοσμογονίαν λέγων: "Κόσμον τόνδε, τόν αὐτόν ἀπάντων, οὔτε τις θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν αἰεὶ καί ἔστιν καί ἔσται πῦρ αἰεὶζῶν, ἀπτόμενον καί ἀποσβεννύμενον μέτρα"»¹⁸. Ὁ Παν. Μαρίνης παρατηρεῖ: «... γιά μᾶς ὑπάρχει μόνον ὁ ρυθμός τοῦ Κόσμου καί ἡ κυριαρχία τοῦ ἀπροσώπου Νόμου. Δέν ὑπάρχει οὔδεις ἐξωκοσμικός θεός, ὁ ὁποῖος διευθύνει ἕναν Κόσμο κατά τρόπο αὐθαίρετο, ὥστε ἄλλους νά σφύζει καί ἄλλους νά καταδικάζει. Ὁχι, ὑπάρχει μόνον ὁ λογικός καί ἀμετάβλητος φυσικός Νόμος, τοῦ ὁποῖου τήν πραγματική καί ὄχι αὐθαίρετη δικαιοσύνη ὑπηρετοῦν οἱ Θεοί καί ὀφείλουμε νά ὑπηρετοῦμε καί ἐμεῖς συναπτόμενοι πρὸς τόν ρυθμό τοῦ Κόσμου, ὁ ὁποῖος μᾶς ὀδηγεῖ πάντοτε σύμφωνα μέ τόν *Θεῖο Νόμο τῆς ἐξελίξεως*¹⁹ πρὸς τήν τελειώσή μας»²⁰. Καί ἀλλοῦ ἀναφέρει: «Οἱ μονοθεῖσται θεολόγοι τονίζουν τήν ἄκραν ἀντίθεσιν πρὸς τάς ἀρχαίας θεωρίας, "πρὸς τόν

17. τ. 6/1994, σ. 14.

18. Δέν μᾶς λέγει ὅμως ποιός καθορίζει αὐτά τά μέτρα.

19. Ἡ ὑπογράμμιση δική μας.

20. *Ἡ ἀναβίωση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας* (συλλογικό ἔργο), ἐκδ. «Ἀρχέτυπο», Θεσσαλονίκη 2002, σ. 101.

ύλοζωισμόν τῶν ἀρχαίων, καθ' ὃν τὰ πάντα ἐγένοντο ἄνευ τοῦ Θεοῦ ἐκ προῦφαστώσης χαώδους ὕλης»²¹. Καί συνεχίζει: «Κατά τήν πολυθεϊστικήν ἀντίληψιν ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τοῦ Κόσμου εἶναι ἱερά καί θεῖα, ἐμψυχούμενα ὑπό Θείων Ὀντοτήτων»²².

Εἶναι ἀξιοσημείωτο καί τό ἐξῆς: «Οἱ Θεοί διά νά γίνουν καταληπτοί ἀπό τούς ἀνθρώπους ἐμφανίζονται εἰς αὐτούς μέ τό τελευταῖον σῶμα τό ὅποιον εἶχον κατά τόν τελευταῖον ἐπίγειον βίον τους, ὅποτε, ἐφόσον θεωρηθῆ ὅτι ὁ καλλιτέχνης εἶναι θεόπνευστος, τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἀποτελοῦν καί τās πραγματικές προσωπογραφίας των»²³. Αὐτή τήν ἄποψη πάντως δέν τήν συμερίζονται ὅλες οἱ ἀρχαιολατρικές ὁμάδες.

Χαρακτηριστική καί ἡ παρακάτω δήλωση τοῦ περ. Ἀπολλώνειο Φῶς²⁴: «Οἱ Θεοί πλάθονται κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωση τοῦ ἀνθρώπου καί ὄχι τό ἀντίστροφο, ὅπως διατείνονται οἱ ὑπέρμαχοι τῶν ἰουδαϊογενῶν δογμάτων». Καί «Κάθε ἀνθρωπος ἔχει τή δυνατότητα νά προβάλλει τό εἶναι του σέ θεό»²⁵! Αὐτό τό τελευταῖο εἶναι «Νέα Ἐποχή» 100%.

Ἡ ἀντίληψη αὐτή τοῦ νεοπαγανισμοῦ καί τῆς

21. ΠΑΝ. ΜΑΡΙΝΗ, ἔντυπο «Ἡ ἀναβίωσις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐρησκείας», σ. 8.

22. Ἐνθ' ἄν., σ. 10.

23. Ἐνθ' ἄν., σ. 11.

24. Ἰαν.-Φεβρ. 1998, σ. 1.

25. Περιοδ. Διιπετές, τ. 1/1991, σ. 6.

Νέας Ἐποχῆς περί τῆς αὐθυπαρξίας τῆς ὕλης καί περί προῦπαρχόντων τύπων τῶν μορφῶν (πλατωνικές ἰδέες) καταδικάζεται ρητῶς ἀπό τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Καθώς διαβάζουμε στό «Συνοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας»: «Τοῖς μετὰ τῶν ἄλλων μυθικῶν πλασμαμάτων ἀφ' ἑαυτῶν καί τήν καθ' ἡμᾶς πλάσιν μεταπλάττουσι, κατά τās πλατωνικάς ἰδέας ὡς ἀληθεῖς δεχομένοις, καί ὡς αὐθυπόστατον τήν ὕλην παρὰ τῶν ἰδεῶν μορφοῦσθαι λέγουσι, καί προφανῶς διαβάλλουσι τό αὐτεξούσιον τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ ἀπό τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι παραγαγόντος τὰ πάντα καί ὡς ποιητοῦ πᾶσιν ἀρχήν καί τέλος ἐπιθέτος ἐξουσιαστικῶς καί δεσποτικῶς, Ἀνάθεμα»²⁶.

Ἡ νεοεποχίτικη ἀντίληψη ὅτι ὅλα εἶναι ἓνα καί αὐτό τό ἓνα ὀνομάζεται **παγκόσμια ἐνέργεια** ἢ **πράνα** στή γλῶσσα τῶν ἰνδῶν, **Θεραπευτική Δύναμη τῆς Φύσης** ἀπό τόν Ἴπποκράτη, **Magnale** ἀπό τόν Παράκελσο, **Alcahest** ἀπό τόν Βάν Χέλμοντ, **Ἀστρικό φῶς** ἀπό τούς Καββαλιστές, **Azorth** ἀπό τούς Ἀλχημιστές, **Spiritus** ἀπό τόν Fludd, **Ὀντική δύναμη** ἀπό τόν Ράιχενμπαχ, **Ζωϊκός μαγνητισμός** ἀπό τόν Μέσμερ, **Αἰθερική ἐνέργεια** ἢ **Βιοενέργεια** ἢ **Ἀπλή οὐσία** ἀπό τούς μυστικιστές καί τούς μεταφυσικούς ὅπως ὁ Σουέντεμποργκ, **Ζωτική ἐνέργεια** ἢ **Ζωτική δύναμη** ἢ **Ζωτικό σῶμα** ἀπό τή βιταλιστική σχολή, **Ὀργόνη** ἀπό τόν Ράιχ, **Βιόπλα-**

26. Βλ. Τριώδιον, ἐκδ. «Φῶς», σσ. 155 ἔ.

σμα ἀπό τούς Ρώσους ἐρευνητές κ.λπ., ἐκφράζεται χαρακτηριστικά σέ συνέντευξη πού δίνει στό νεοειδωλολατρικό περιοδικό *Διipeτές* ὁ ἐκπρόσωπος τῆς «Μεγάλης Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων» (M.E.E.E.). Ἐκεῖ γίνονται φανερές ὅλες οἱ θεωρητικές βάσεις τῆς τάσεως αὐτῆς. «Ἐκτός τῶν ἄλλων βρίσκουμε καί ἀποκρυφιστικές, πνευματιστικές διδασκαλίες καί μαγικές δοξασίες, σχετικά μέ τά μάρμαρα τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν (τά ὁποῖα, ὅπως ὑποστηρίζεται, ἔφτιαχναν ἀπό μάρμαρο “γιατί τό μάρμαρο ἔχει τήν ιδιότητα μέ τήν καθιέρωση νά ἐγκλωβίζει μέσα του τήν ἐνέργεια τοῦ ἀπεικονιζομένου θεοῦ”). Ἀκόμη βρίσκουμε πολλές πληροφορίες γιά τίς θέσεις οἰκοδομήσεως τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν οἱ ὁποῖοι ἦσαν “συσσωρευτές μαγνητισμοῦ”, γιά τά “στοιχεῖα” τῆς Φύσεως, τήν εἰμαρμένη κ.ἄ.» (*Διipeτές*, τ. 4/1993, σ. 22 καί ἐξῆς).

Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς M.E.E.E., παρουσιάζοντας ἕνα βιβλίό μέ τίτλο «Ἐπιστήμη τῶν Δονήσεων», ὑποστηρίζει ὅτι «ὑπάρχει ἕνα ἀπόκρυφο ὄνομα τοῦ Διός, τό ὁποῖο ἂν προφερθεῖ μέ τό σωστό τόνο καί συντονιστεῖ μέ τό ἀνθρώπινο νευρικό σύστημα, σοῦ δίνει ἕνα ἀκαριαῖο πλήγμα πίσω ἐδῶ στόν ἄτλαντα, στό νεῦρο, καί πέφτει νεκρός» (!) (*Διipeτές*, τ. 4/1993, σ. 25)²⁷.

27. Βλ. π. ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΤΣΟΥΡΟΥ, ἐνθ' ἄν., περιοδ. *Διάλογος*, τ. 14, σσ. 4-5.

3. Λατρεία τῆς Γαίας (μεγάλης Μητέρας θεᾶς-Φύσης)

Στήν ἰδρυτική διακήρυξη τοῦ «Παγκοσμίου Συνεδρίου Ἐθνικῶν Θρησκευτῶν» («World Congress of Ethnic Religions»), πού ἔγινε στό Vilnius τῆς Λιθουανίας στίς 23 Ἰουνίου 1998, διαβάζουμε μεταξύ ἄλλων ὅτι οἱ αὐτόχθονες θρησκείες (δηλαδή ὁ παγανισμός) «καλλιεργοῦν τόν σεβασμό πρὸς τήν ἱερότητα τῆς Φύσεως». Δηλώνεται ἐπίσης ὅτι: «εἴμαστε λάτρες τῆς Φύσεως, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν καί τό σύνολο τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, τοῦλάχιστον στό 96% τῆς διαρκείας τῆς Ἰστορίας του»²⁸.

Γράφει ὁ Μάριος Βερέττα: «Ἡ Μάνα-Γῆ, ἡ Γῆ-Μήτηρ, ἡ Δήμητρα θά σωθεῖ μονάχα ἀπό ἐκείνους πού θά τήν ἀγαπήσουν σάν μητέρα καί θά τήν λατρέψουν ὡς θεά»²⁹!

Ἡ Χαρίκλεια (ἢ Χαρίτα) Μῆνη τονίζει ιδιαίτερα τή λατρεία τῆς Γαίας. «Ἡ ἰδέα -γράφει- ὅτι ὁ πλανήτης μας εἶναι ἕνα ζωντανό ὄν καί ὅλοι οἱ ἔμβιοι ὄργανισμοί του (συμπεριλαμβανομένων καί τῶν ἀνθρώπων) ἀποτελοῦν κύτταρά του εἶναι πραγματικά ἐπαναστατική καί χτυπάει ριζικά τίς κατεστημένες ἀντιλήψεις»³⁰.

28. <http://www.wcer.org/declaration/index.html>

29. Περιοδ. *Τρίτο Μάτι*, Ὀκτ. 1997, ἐνθετο γραμμένο ἀπό τόν Μάριο Βερέττα, σ. 3.

30. ΧΑΡ. ΜΗΝΗ, *Νεοπαγανισμός*, σ. 334.

Ἐδῶ θά πρέπει νά τονίσουμε ὅτι ἀκριβῶς σέ αὐτό ἔγκειται ἡ εἰδωλολατρία. Στή θεοποίηση καί λατρεία τῆς κτίσεως. Κατά τόν προφητάνακτα Δαβίδ «οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρά τόν κτίσαντα». Χαρακτηριστικό, δηλαδή, τῶν θεοφρόνων εἶναι ὅτι λατρεύουν τόν κτίστη καί δημιουργό, ἐνῶ τῶν ἀφρόνων (νεοπαγανιστῶν) χαρακτηριστικό εἶναι ὅτι ἀντιστρέφοντας τά πράγματα ἀνυψώνουν καί λατρεύουν τή δημιουργία, περιφρονώντας τόν δημιουργό, τόν ὁποῖο θεωροῦν ἀνύπαρκτο.

4. Πανθησκεία

Βασικό δόγμα τῆς Νέας Ἐποχῆς εἶναι ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι δρόμοι πού ὀδηγοῦν στόν ἴδιο σκοπό. Ὅλες οἱ θρησκείες κατέχουν μέρος τῆς ἀληθείας. Καμμία θρησκεία δέν πρέπει νά διεκδικεῖ τήν ἀποκλειστικότητα τῆς ἀληθείας καί τῆς δυνατότητος σωτηρίας. Οἱ βασικές αὐτές παραδοχές εἰσῆχθησαν ἀπό τήν «Θεοσοφική Ἐταιρεία» καί ἀποτελοῦν τή βάση τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ.

Τῆ βασική αὐτή στάση υἱοθετεῖ καί ὁ νεοπαγανισμός. Κατ' αὐτόν κάθε λαός πρέπει νά ἀκολουθεῖ τή θρησκεία τῆς δικῆς του παραδόσεως. «Ὅλοι οἱ λαοί ἔχουν θεσμίσεις καί θρησκείες καταλλήλους διά τό ἐξελικτικόν τους ἐπίπεδο καί διά τήν ἰδιοσυστασίαν καί τήν νοοτροπίαν τους»³¹, γρά-

φει ὁ Παν. Μαρίνης. Εἶναι ἐνδιαφέρον, ὅτι συστηματικῶς προβάλλεται ἀπό τούς νεοπαγανιστές ἡ συγγένεια τῆς ἀρχαιοελληνικῆς θρησκείας μέ τίς ἄλλες θρησκείες (ἐκτός φυσικά τῶν λεγομένων μονοθεϊστικῶν)³².

Σύμφωνα μέ τόν Παν. Μαρίνη, ἡ Ἑλληνική Γραμμή, καθῶς τήν ὀνομάζει, «ὑποστηρίζει τήν οὐσιαστικήν ἰσοτιμίαν κάθε κουλτούρας καί τήν δυνατότητα της αὐτοαναπτύξεως...»³³. Ἐπίσης οἱ ἀρχαῖοι

32. Βλ. χαρακτηριστικῶς τό τεῦχος 6 τοῦ περ. Ἑλληνικόν Πάνθεον πού ἐκδίδει ὁ κ. Παν. Μαρίνης καί τό ὁποῖο ἔχει ἑκτενές ἄρθρο τοῦ ἰδίου ἀφιερωμένο στόν Ἰνδουισμό, πού χαρακτηρίζεται ὡς «ἡ περικλεῆς συγγενῆς μας θρησκεία». Στό ἴδιο τεῦχος ὑπάρχει ἀφιέρωμα στόν Βίλχελμ Ράιχ καί τή θεωρία του περί ὀργόνης. Στό τεῦχος 15 (σσ. 72-79) ἄρθρο τοῦ κ. Μαρίνη γιά τόν Βόρειο Βουδδισμό, ἐνῶ στό τεῦχος 18 τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου (σσ. 46-50) ὑπάρχει ἄρθρο τοῦ ἰδίου μέ τόν τίτλο «Θεοσοφία καί Ἑλληνική παράδοσις».

Σέ ὅλα αὐτά τά ἄρθρα ἀνευρίσκεται μεγίστη συγγένεια μέ τά πρεσβευόμενα ἀπό τήν κατ' αὐτούς «Ἑλληνική θρησκεία» (τοῦ δωδεκαθέου). Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρουμε ἐπίσης τήν ἐνασχόληση ἄλλων περιοδικῶν τοῦ νεοπαγανιστικοῦ χώρου μέ θέματα ὅπως ἡ τηλεπάθεια, ὁ πνευματισμός καί ἡ μετενσάρκωση (περ. Ἰδεοθέατρον τοῦ Ραδάμανθου Ἀναστασάκη, τ. Σεπτ. 2000), μέ τήν Ἀλχημεία (περ. Ἀπολλώνειον Φῶς, τ. 26, Ἰουλ.-Αὐγ. 2000) κ. ἄ. Τά ἀνωτέρω τεκμηριώνουν τήν ἄποψη ὅτι ὁ ἀποκρυφιστικός χώρος εἶναι ἐνιαῖος καί ὅτι ἡ νεοειδωλολατρία ὡς ρεῦμα ἐντάσσεται στό εὐρύτερο πλαίσιο τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς.

33. ΠΑΝ. ΜΑΡΙΝΗ, Ἡ ἀναβίωσις..., σ. 15.

31. ΠΑΝ. ΜΑΡΙΝΗ, Ἡ ἀναβίωσις..., σ. 14.

Ἕλληνες «ἐδέχθησαν ὅτι ὄλες οἱ παραδόσεις καὶ οἱ θρησκείες εἶναι ἴσες»³⁴.

Παρ' ὄλα αὐτὰ ὁ κ. Μαρίνης, ἀντιφάσκων πρὸς ἑαυτὸν, διακηρύσσει ἄλλου ὅτι ἡ «Ἑλληνικὴ Θρησκεία εἶναι ἡ Ἀλήθεια...» (μέ Α κεφαλαίον). Ἐδῶ ὑπάρχει καὶ ἡ ἐξῆς ἀντίφασις: Ἐάν (κατ' αὐτούς) ὄλες οἱ θρησκείες εἶναι ἴσες, γιατί τότε αὐτὴ ἡ ἀκραία ἐπιθετικότης ἐναντίον εἰδικά τοῦ Χριστιανισμοῦ;

5. Μετενσάρκωση (ἢ μετεμψύχωση)

Μία ἀπὸ τίς διδασκαλίες, πού ἐνώνουν τίς πολυώνυμες ὁμάδες τῆς Νέας Ἐποχῆς ἀφ' ἑνός καὶ τοῦ νεοπαγανισμοῦ ἀφ' ἑτέρου, εἶναι αὐτὴ τῆς μετενσαρκώσεως. Σύμφωνα μέ τὴν παραδοχὴ αὐτὴ, μετὰ τὸν σωματικὸ θάνατο, ἡ ψυχὴ μπαίνει στὸ σῶμα ἑνός ἄλλου ἀνθρώπου, ζῶου ἢ ἀκόμη καὶ φυτοῦ.

Κατὰ τὸν Παν. Μαρίνη «ἡ μετεμψύχωσις εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς Ἑλληνικῆς Πνευματικότητος»³⁵. «Ἡ μετεμψύχωσις ἦτο ἡ κοινὴ πίστις τῆς θρησκείας τῆς Χρυσῆς Ἐποχῆς, ἐξ αὐτῆς δέ ἐκληρονομήθη ἀπὸ ὄλας τὰς “παραδοσιακὰς θρησκείας” (ἅς σημειωθῆ ἔδῶ ὅτι λέγοντες “παραδοσιακὰς θρησκεί-

34. Αὐτόθι.

35. Τίτλος ἐνθέτου φυλλαδίου τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ περιοδικοῦ *Τρίτο Μάτι*. Τὸ φυλλάδιον συνεγράφη ὑπὸ τοῦ κ. Παν. Μαρίνη.

ας' ἐννοοῦμε ἀπαξιάσας τὰς θρησκείας τῆς Εὐρώπης - Ἀσίας - Ἀμερικῆς, μέ ἐξαιρέσιν τὰς ἐπονομαζομένας “μονοθεϊστικὰς - κοσμοπολιτικὰς θρησκείας τῆς ὕστερης ἐποχῆς” ἰουδαϊκῆς ρίζης, δηλαδὴ τὸν Χριστιανισμό καὶ τὸν Μῶαμεθανισμό). Ἡ μετεμψύχωσις ἀποτελεῖ τὸν στυλοβάτην ὄχι μόνον τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ ἀλλὰ καὶ τῶν παναρχαίων καὶ ἱερωτάτων κειμένων: τῶν Βεδῶν καὶ τοῦ Νόμου τῶν Ἀρείων»³⁶.

Ἐνας ἄλλος λάτρης τῶν ἀρχαίων θεῶν, ὁ Βλάσσης Ρασσιᾶς, γράφει: «Ἐπανερχόμεστε γιὰ νὰ βαδίσουμε μέσα ἀπὸ αὐτέσ τίς συνεχεῖς παλιγγενεσίες στὴν αὐτογνωσία καὶ τὴν ἀποθέωσή μας, γιὰ τὸν ἀπλό καὶ μόνον λόγο ὅτι σκοπὸς τοῦ σύμπαντος εἶναι ἡ δημιουργία συνειδήσεων, τῶν δέ συνειδήσεων ἡ τελείωση καὶ ἀποθέωσή τους μέσα ἀπὸ τὴ γνώση ὄλων τῶν ἀληθινῶν αἰτίων τῶν φαινομένων»³⁷.

Θὰ πρέπει πάντως νὰ λεχθεῖ ὅτι ἡ περὶ μετενσαρκώσεων πίστις, ἔτσι ὅπως ἐξετέθη ἐδῶ, δέν ἀπηχεῖ τὸ σύνολο οὔτε τῶν φιλοσοφικῶν οὔτε τῶν λαϊκῶν ἀντιλήψεων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Οἱ ἀρχαῖοι πίστευαν σὲ συνέχιση τῆς προσωπικῆς ζωῆς μετὰ θάνατον. Αὐτὸ τοῦλάχιστον συνάγεται ἀπὸ τὴν ἀντίληψη πού εἶχαν περὶ τοῦ «κάτω κόσμου». Ὅποτε ἐδῶ ἔχουμε χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἐπηρεα-

36. ΠΑΝ. ΜΑΡΙΝΗ, *Ἡ ἀναβίωσις...*, σ. 15.

37. *Περὶ τῶν Πατρῶν Θεῶν*, σ. 125.

σμοῦ καί υἰοθετήσεως ἀντιλήψεων τῆς Νέας Ἐποχῆς ἀπό τὴν νεοειδωλολατρία.

Στὸ θέμα τῆς μετενσαρκώσεως, Νέα Ἐποχή καί νεοειδωλολατρία ὄχι μόνο συγκλίνουν ἀλλὰ καί ἀποκλίνουν, διαφέρουν. Διαφέρουν μεταξύ ἄλλων καί κυρίως στὴ σημασία πού δίνουν οἱ ἀνατολικές θρησκείες καί ἡ Νέα Ἐποχή στὸ λεγόμενο κάρμα. Ἡ ἀρχαιοελληνική θρησκεία δέν ἔχει τὴν ἴδια προσέγγιση.

6. Διάκριση καλοῦ καί κακοῦ

Ἡ Νέα Ἐποχή πιστεύει καί διακηρύσσει ὅτι καλό καί κακό, Θεός καί Διάβολος, εἶναι δύο ὄψεις τοῦ ἰδίου νομίσματος. Μάλιστα τὸ ἓνα συμπληρώνει τὸ ἄλλο. Πιστεύει ὅτι θά πρέπει νά ξεπεραστεῖ ἡ δυαδικότης, ὁ διαχωρισμός. Τὸ ἴδιο βλέπουμε νά διακηρύσσει καί ἡ νεοειδωλολατρία. «Δέν πιστεύουμε στὴν Ἑβραιοχριστιανική δυαδικότητα», διαβάζουμε στὸ *Διιπετές*³⁸, καί «Ἡ προσπάθειά μας εἶναι νά ξεφύγουν (οἱ ἄνθρωποι) ἀπὸ τὸν διπολισμὸ τῶν ἐννοιῶν “Καλό” καί “Κακό”»³⁹. Ἐνας ἄλλος ἐκπρόσωπος τοῦ ἰδίου ρεύματος, ὁ Δημήτριος Δελῆς, σέ συνέντευξή του στὸ περιοδικό *Ἐνα* δηλώνει: «Ὁ πολυθεϊσμός ἀπελευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ ὅποιονδήποτε ἠθικὸ νόμο. Βάζει τὴν ἠθική του πάνω στὴ φύση καί πουθενά ἄλλου. Δέν ἔχει τὴν ἐννοια

τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ. Ὑπάρχει μόνο ἡ ἐννοια τοῦ ωραίου καί τοῦ ἄσχημου»⁴⁰.

Ἐάν βέβαια ἐφαρμοσθοῦν στὴν πράξη οἱ ἀπόψεις αὐτές, κυριολεκτικά δέν πρόκειται νά μείνει τίποτε ὄρθιο μέσα στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες. Ἔτσι ἀνατρέπονται τὰ θεμέλια ὄχι μόνον τοῦ δικοῦ μας Ἑλληνορθοδόξου πολιτισμοῦ -πού τόσο ἐνοχλεῖ τούς νεοειδωλολάτρες- ἀλλὰ καί τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ γενικότερα. Ἄς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι στὴ βάση τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ βρίσκεται ἡ περί Θεοῦ, ἀνθρώπου καί κόσμου καί ἡ περί Καλοῦ καί Κακοῦ χριστιανική ἀντίληψη καί ὄχι ἐκείνη τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν, πού θεωροῦν τὸ Καλό καί τὸ Κακό ὡσάν δύο ὄψεις τοῦ ἰδίου νομίσματος.

Ἐπίσης, πρέπει νά σημειωθεῖ, ὅτι ἡ κατ' ἐπίδρασιν τῆς Νέας Ἐποχῆς υἰοθέτηση αὐτῶν τῶν ἀπόψεων γιὰ τὴ μὴ διάκριση Καλοῦ καί Κακοῦ ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τὸ ἐκλεκτότερο τμῆμα τῆς ἀρχαιοελληνικῆς σκέψεως (Σωκράτης, Πλάτων, τραγικοί κ.ἄ.), οἱ ὅποιοι κάνουν σαφεστάτη διάκριση Καλοῦ καί Κακοῦ, ἀρετῆς, ἡ ὁποία ἐπαινεῖται, καί κακίας, ἡ ὁποία στηλιτεύεται.

7. Σκοπὸς ἡ αὐτοσωτηρία

Καταφανῆ νεοεποχίτικη ἐπίδραση ἀποτελεῖ καί

40. Περιοδ. *Ἐνα*, τ. 19/1998, σ. 124, ἐν π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Νεοαποκρυφισμός*, τεύχη 11-15, Ἀθήνα 1996, σ. 223.

ή προβολή ως σκοποῦ τοῦ ἀνθρώπου τῆς αὐτοσωτηρίας. Στό περιοδικό Ἐποχὴ διαβάζουμε: «Ὁ ἄνθρωπος δέν ἀναγνωρίζει κανέναν ὡς Κύριό του. Οὐδείς σωτήρας προορίζεται νά τόν σώσει. Ἀρκεῖται στήν αὐτοσωτηρία του μέ βάση τίς προσωπικές του δυνάμεις»⁴¹!

Ὁ Παν. Μαρίνης προβάλλει ἐξ ἴσου σαφῶς τή θεοσοφική-νεοεποχίτικη αὐτή ἀντίληψη, συνδυάζοντάς την μέ τήν ἐξέλιξη. Ἄς τόν ἀκούσουμε: «Σκοπός σύμφυτος τοῦ Κόσμου, τοῦ διεπομένου ὑπ' ἀενοῦ καί ἀειρόου, κυκλικοῦ ἀναπτύγματος κινήσεως εἶναι ἡ -διά τῆς δράσεως τοῦ Θεοῦ Νόμου τῆς ἐξελίξεως- παραγωγή τῆς Ἀνωτέρας Συνειδήσεως»⁴². Ἦδη ἀκούσαμε καί ἄλλη ἀνάλογη θέση τοῦ κ. Βλάση Ρασσιᾶ στό κεφάλαιο περί μετενσαρκώσεως.

8. Μεσσιανισμός - περιούσιος λαός

Στίς περισσότερες δωδεκαθεϊστικές ομάδες ὑπάρχει ἔντονα διατυπωμένη ἡ ἄποψη ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε πνευματικά -ἀλλά καί βιολογικά γιά πολλούς- ὁ ἐκλεκτός, ὁ περιούσιος λαός. Στίς ομάδες τῆς Νέας Ἐποχῆς αὐτό εἶναι κάπως παρηλαγμένο. Ἐκεῖνοι θεωροῦν ὅτι εὐρίσκονται σέ ἀνώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο συγκρινόμενοι μέ ἐμᾶς πού

δέν ἀνήκουμε στή Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου ἀλλά στήν -κατ' αὐτούς- παλαιά τοῦ Ἰχθύος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ναζωραίου.

Σέ μερικές ομάδες, ὅπως αὐτή τοῦ οὐφολόγου δωδεκαθεῖστοῦ Κεραμυδᾶ (Ὁμάδα "Ε"), ὑπάρχει ἀκόμη πῶς ἔντονα μάλιστα τό στοιχεῖο τοῦ μεσσιανισμοῦ. Σύμφωνα μέ τόν Κεραμυδᾶ «Τό σχέδιο τῶν Ἀπολλωνίων εἶναι νά πάρει τέλος ἡ ταλαιπωρία τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς μητέρας πατρίδας τοῦλάχιστον μέχρι τά τέλη τῆς 2ης δεκαετίας τοῦ 21ου αἰῶνα ὅποτε τό δράμα τοῦ τελικοῦ θριάμβου τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος θά πραγματοποιηθεῖ»⁴³.

Οὕτως ἢ ἄλλως, γιά τό σύνολο σχεδόν τῶν δωδεκαθεϊστών, τόν Ἑλληνισμό ἀναμένει λαμπρό μέλλον.

9. Μαγεία

Ἡ ἄσκηση τῶν καταδικαζομένων ἀπό τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μαγικῶν τεχνῶν⁴⁴ εἶναι ἕνα ἀκόμη κοινό σημεῖο νεοπαγανισμοῦ καί Νέας Ἐποχῆς. Αὐτό φαίνεται πῶς καθαρά στά νεοπαγανιστικά ρεύματα τοῦ κινήματος τῶν μαγισσῶν Wicca, τῆς λεγομένης «γυναικείας πνευματικότητος» καί τῆς λατρείας τῆς μεγάλης Μητέρας-θεᾶς Γαίας (μέ κεφαλαῖο τό Γ).

43. Κατά παράθεσιν ΧΑΡ. ΜΗΝΗ, *Νεοπαγανισμός*, σ. 325.

44. Βλ. ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, *Κατά τῶν μαγικῶν εἰδῶν, καί Πηδάλιον*.

41. Περιοδ. Ἐποχὴ Φῶς, Ἰαν.-Φεβρ. 1998, σ. 1.

42. Ἡ ἀναβίωση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας (συλλογικό ἔργο), ἔνθ' ἀν., σ. 97.

10. Ἐξωσωματικές ἐμπειρίες

Γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξο παράδοση ὅτι οἱ δαίμονες, σ' αὐτούς πού πλανοῦν, δίδουν καὶ τὴν ψευδῆ-δαίμονική ἐμπειρία τῆς ἐξόδου τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκόμη ἐν ζωῇ. Μὲ αὐτὸ συνδέονται ἀποκρυφιστικά ἀστρικά ταξίδια καὶ ἀναδρομές σὲ ὑποτιθέμενες προηγούμενες ζωές⁴⁵. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι υἱοθέτηση τῆς πίστεως σὲ ἐξωσωματικές ἐμπειρίες ἔχουμε τόσο σὲ ὁμάδες τῆς Νέας Ἐποχῆς ὅσο καὶ σὲ νεοειδωλολατρικές.

11. Ἀποκρυφιστικὴ ἐρμηνεία Ἁγίας Γραφῆς

Ἐκτός ἀπὸ αὐτούς πού πολεμοῦν λυσσῶδῶς τὴν Ἁγία Γραφή καὶ ἰδιαίτερα τὴν Παλαιά Διαθήκη, ἔχουμε καὶ ἄλλους νεοειδωλόλατρες, οἱ ὅποιοι διακηρύσσουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὄ,τι καλὸ ἔχει τὸ ὑπέκλεψε ἀπὸ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ σοφία καὶ μυστηριακὴ λατρεία! Αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ ἐρμηνεύσουν ἀποκρυφιστικά τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ λατρεία. Σ' αὐτὸ συμβαδίζουν μὲ πολλές νεοεποχίτικες ὁμάδες, οἱ ὁποῖες κάνουν τὸ ἴδιο⁴⁶.

12. Κυκλικὴ ἀντίληψη τῆς ἱστορίας

Ἡ Νέα Ἐποχὴ μέσῳ τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν (ἰνδουισμού, βουδδισμού), οἱ ὁποῖες χαρακτηρίζο-

νται ἀπὸ τοὺς θρησκευολόγους ὡς «θρησκείες τοῦ αἰώνιου κοσμικοῦ νόμου»⁴⁷, υἱοθετεῖ τὴν κυκλικὴ ἀντίληψη περὶ ἱστορίας. Τὸ ἴδιο ἐδέχοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας. Ἀντιθέτως ἡ χριστιανικὴ θεώρηση τῆς ἱστορίας εἶναι εὐθύγραμμη. Ἡ ἱστορία καθ' ἡμᾶς ἔχει ἀρχὴ καὶ τέλος.

Γιὰ τοὺς νεοειδωλόλατρες ἡ «χρυσὴ ἐποχὴ» εὐρίσκειτο στὸ παρελθόν, στὸν καταστραφέντα «προκατακλυσμιαῖο πολιτισμὸς»⁴⁸. Ἔτσι προβάλλεται ἀπὸ τοὺς νεοπαγανιστὲς τὸ σύνθημα γιὰ «ἐπιστροφή στὶς ρίζες», δηλαδὴ στὴ λεγομένη ἀπὸ αὐτοὺς «Πρωταρχικὴ παράδοση»⁴⁹.

Εἶναι ἐνδιαφέρον τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀντίληψη περὶ «χρυσῆς ἐποχῆς», πού τοποθετεῖται στὰ βάθη τοῦ παρελθόντος, συνδυάζεται μὲ τὴ μεσσιανικὴ μελλοντικὴ προσδοκία.

13. Σημασία τοῦ μύθου

Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀκόμη ἐνδιαφέρον κοινὸ σημεῖο

47. Βλ. GLASENAPP, *Παγκόσμιος Ἱστορία τῶν θρησκειῶν*, ἐκδ. Βιβλιοαθηναϊκῆ, σ. 15.

48. Βλ. ΠΑΝ. ΜΑΡΙΝΗ, «Καιρὸς νὰ γνωρίσουν ὅλοι τὴν Πατρογονικὴ μας θρησκεία», στὸ συλλογικὸ ἔργο *Ἡ ἀναβίωση...*, σ. 95. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι τὸ σύνολο τῶν νεοεποχιτῶν ἀποκρυφιστῶν ὁμιλεῖ μὲ θαυμασμό καὶ νοσταλγία γιὰ τὴν χαμένη Ἀτλαντίδα (γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ καὶ ὁ Πλάτων) καὶ γιὰ τὴ μυθικὴ Λεμουρία.

49. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ τονίζει ἰδιαίτερώς καὶ ἡ Θεοσοφικὴ Ἐταιρεία.

45. Βλ. περ. Διιπετές, τ. 4, σ. 25.

46. π. ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΤΣΟΥΡΟΥ, «Ἡ ἀρχαιολατρία ὡς ἀτραπὸς τῆς Νέας Ἐποχῆς», περιοδ. *Διάλογος*, τ. 17 (1999), σ. 7.

Νέας Ἐποχῆς καί νεοειδωλολατρίας.

14. Χρήση μεθόδων καί πρακτικῶν (γιόγκα, θετική σκέψη κ.ἄ.)

Ἡ πλειοψηφία τῶν νεοειδωλολατρῶν δέν προβάλλει, ὅπως κάνουν οἱ νεοεποχίτες, τίς τεχνικές γιόγκα, θετικῆς σκέψεως κ.ἄ. γιά «διεύρυνση τῆς συνείδησης» καί ἐπίγνωση τοῦ θεϊκοῦ Ἐαυτοῦ (μέ Ε κεφαλαῖο).

Ἐπάρχουν ὅμως νεοπαγανιστικές ὁμάδες, ὅπως αὐτές τοῦ νεοσαμανιστικοῦ ρεύματος, πού τό κάνουν. Ὅποτε αὐτό εἶναι ἕνα σημεῖο ὁμοιότητος ἀλλά καί διαφορᾶς τῶν δύο μεγεθῶν (Νέας Ἐποχῆς καί νεοπαγανισμοῦ) πού συγκρίνουμε.

Ὅμοιότητες Νεοειδωλολατρίας καί Νέας Ἐποχῆς σέ θέματα τακτικῆς

Θά ἀναφερθοῦμε τώρα σέ ὁμοιότητες μεταξύ Νέας Ἐποχῆς καί νεοπαγανισμοῦ

πού ἔχουν σχέση μέ θέματα τακτικῆς.

1. Πολλές νεοπαγανιστικές ὁμάδες **ἐμφανίζονται**, ὅπως καί οἱ σέκτες (σύγχρονες ὀλοκληρωτικές αἱρέσεις), **μέ προσωπεῖα**. Ἀποκρύπτουν σκοπίμως τό πραγματικό τους πρόσωπο, παρουσιαζόμενες μέ ἄθῶους καί πολλές φορές ἐντυπωσιακούς τίτλους, προσπαθώντας τεχνηέντως νά ἐπανεισαγάγουν τήν ἀρχαία θρησκεία. Ἔτσι πίσω ἀπό μία πρόσκληση γιά ἀπόλαυση τῆς πανσελήνου «ἀπό τόν ἱερό βράχο τῆς Ἀκροπόλεως» ἢ πίσω ἀπό μία ἐκδήλω-

ση γιά τήν ἑλληνική γλώσσα καί τόν πολιτισμό, μπορεῖ νά κρύβεται μία νεοειδωλολατρική ὀργάνωση ἢ κάποια θυγατρική τῆς μέ τίτλο πού δέν κινεῖ ὑποψίες. Στοιχεῖο νεοεποχίτικης τακτικῆς γιά πρόκληση συγχύσεως εἶναι καί τό ὅτι μερικοί νεοειδωλόλατρες αὐτοπροσδιορίζονται καί ὡς «Χριστιανοί»⁵⁰!

2. Γιά ὅλα φταίει ὁ Χριστιανισμός

Ὁ ἰουδαιοχριστιανισμός, ὅπως ὀνομάζουν προσβλητικά τήν πίστη μας, εὐθύνεται γιά τή σύγχρονη πνευματική καί πολιτισμική κατάπτωση. Αἰτία τῆς ἀποτελεῖ ἡ «αὐθαίρετη κι ἀνιστόρητη ἐπιλογή... τοῦ ἐθνικά ἀλλότριου, μεσαιωνικοῦ, δουλοπρεποῦς, δεισιδαιμονικοῦ χριστιανοκρατισμοῦ καί πάνω ἀπ' ὅλα διεφθαρμένου βυζαντινοῦ ἡθους»⁵¹! Διαλαλοῦν ὅτι τό ξεπέρασμα αὐτῆς τῆς κατάπτωσης μπορεῖ νά γίνει μόνο μέ τήν «ἐπανελληνισή» τῆς ἀνθρωπότητος καί τῆ βίωση τῆς «πατρῴας θρησκείας»⁵²!

50. Βλ. π. ΑΝΤ. ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Νεοαποκρυφισμός*, σ. 220 σχετικῶς μέ τό «Παγκόσμιο Πνευματικό Κέντρο "Ὀλυμπος"» (1984) καί τούς πρωτεργάτες του, οἱ ὅποιοι παρουσιάζονται ὡς «ἄνθρωποι βαθειά πιστοί στάνάματα τῆς Ὀρθοδοξίας». Παραδείγματα ὑπάρχουν καί ἄλλα καί μάλιστα σύγχρονα.

51. *Διημετές*, τ. 13/1995, σ. 3.

52. Βλ. *Νεοπαγανισμός*, ἐκδ. «Ἀποστολικῆς Διακονίας», σ. 38.

3. Ἄκρως ἐπιθετική στάση ἐναντίον ὄσων ἀσκοῦν κριτική εἰς θάρος τους

Παραθέτω ἀρχικῶς τήν ὑβριστική καί ἀπειλητική ἐπιστολή πού ἐστάλη ἀπό τό «Ἵπατο Συμβούλιο τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῶν» πρὸς τόν κ. Πρύτανι τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης γιά νά ματαιώσει αὐτό ἐδῶ τό Συνέδριο καί στή συνέχεια τό φασιστικῆς ἐμπνεύσεως ἔγγραφο τοῦ πρώην Κ.Ε.Φ.Ε. (Σαϊεντολογία) μέ τίτλο «Σταματήστε τή Συνδιάσκεψη τῆς Μυτιλήνης» (1994) γιά νά συγκρίνουμε τά δύο κείμενα. Ἀκούστε:

*Ἵπατο Συμβούλιο Ἑλλήνων Ἐθνικῶν
γιά τή Διάσωση καί Ἀνάδειξη τῆς Ἀληθινῆς
Ἑλληνικῆς Παραδόσεως*

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΥΤΑΝΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

*“Ἡ ἀμορφωσιά εἶναι μητέρα ἄλων τῶν παθῶν”
(Πυθαγόρας)*

*Δελτίο Τύπου
ἀριθ. 141/16.5. «2003»*

Πρὸς τόν Πρύτανη
τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Κύριε Πρύτανη,
Ὁμολογώντας κατ' ἀρχάς ὅτι τήν πρώτη πρὸς ἐσᾶς

ἐπιστολή μας σχεδιάσαμε νά τή στείλουμε μέ αἴτημα νά ἐπαναφέρετε ὡς σῆμα τοῦ Πανεπιστημίου σας τή μορφή τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ἀντί τοῦ παντελῶς ἄσχετου μέ τή μόρφωση καί τή γνώση νῦν «Ἁγίου» τῶν χριστιανῶν, λυπούμαστε πού αὐτή ἡ πρώτη μας ἐπικοινωνία γίνεται τελικά γιά ἓνα πολύ πιό σοβαρό, ἀλλά καί ὄλως ἀντιπνευματικό ζήτημα. Πρόκειται γιά τό προαναγγελθέν, γιά τό τριήμερο 25-27 Μαΐου, «Συνέδριο» διαφόρων μισαλλόδοξων ρασοφόρων καί παραεκκλησιαστικῶν καί περι-ἐκκλησιαστικῶν κύκλων (στούς ὁποίους, δυστυχῶς, ἐντάσσονται καί μέλη τοῦ Πανεπιστημίου σας), κεντρικό ζητούμενο τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ μεθόδευση ἠθικῆς καί φυσικῆς βλάβης κατά τῆς διαχρονικῆς Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας, πού αὐτοί ἀρέσκονται νά καθυβρίζουν ὡς «εἰδωλολατρία», τό ὁποῖο δέν θά διεξαχθεῖ σέ κάποιο θλιβερό σάν τούς «συνέδρους» του μοναστηριακοῦ ἢ ἐκκλησιαστικοῦ κτίριο, ἀλλά σέ αὐτό τό ἴδιο τό Πανεπιστήμιό σας, στήν Αἴθουσα τῶν ἐπίσημων ἐκδηλώσεών σας!

Δέν γνωρίζουμε βεβαίως καί οὔτε μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό, ποιός εὐθύνεται προσωπικά γιά τήν ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου σας παραχώρηση τῆς Αἴθουσας στίς δυνάμεις τοῦ σκοταδισμού καί τῆς μισαλλοδοξίας, ὑποθέτουμε κάποιοι ἀπό τούς «καθηγητές» σας πού ἴσως ἔχουν γίνει τέτοιοι μέ πιέσεις τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐμφανέστατο ὡστόσο ὅτι ἡ κίνησή τους αὐτή, στήν ὁποία ἔχετε δυστυχῶς ἐκ τῶν πραγμάτων ἤδη ἐμπλακεῖ, ἔχει ὡς ἀποκλειστικό σκοπό τήν πονηρῆ ἀναβάθμι-

ση τῆς μεσαιωνικῆς ἀθλιότητος καί τοῦ μίσους γιά ὃ,τι τό διαφορετικό, κάτω ἀπό μία πιό ἀποδεκτή, δηλαδή πανεπιστημακή, «αἰγίδα».

Καμμία «αἰγίδα» ὥστόσο δέν μπορεῖ νά νομιμοποιήσει ἕνα τέτοιο αἰσχρό «Συνέδριο», τό ὁποῖο δέν κινεῖται μόνον ἐντός τῶν ὁρίων τῆς μεσαιωνικῆς - βυζαντινῆς κακοήθειας, ἀλλά καί ἐντός τῶν ὁρίων τῆς γελοιότητος. Διαφορετικά, πῶς θά μπορούσαν νά ἐκκληφθοῦν εἰσηγήσεις τύπου «Νομική ἀντιμετώπιση τῆς νεοειδωλολατρίας», «Ὁ μῦθος τῆς καταστροφῆς ἀρχαίων μνημείων ἀπό τοὺς χριστιανούς», «Ποιμαντική θεώρηση τῆς νεοειδωλολατρίας», καί, οἱ γελοιωδέστερες ὄλων «Παθολογικά στοιχεῖα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων» καί «Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων»; Μά σέ ποιόν τόπο καί χρόνο νομίζουν ὅτι ζοῦνε ὅλοι αὐτοί;

Κύριε Πρύτανη,

Μέ τήν παροῦσα ἐπιστολή μας, σᾶς καλοῦμε νά πράξετε τά ἀρμόζοντα σέ κάθε ἄνθρωπο τοῦ πνεύματος καί τῆς λογικότητος, πόσο μᾶλλον σέ πανεπιστημακό ἄρχοντα, ὥστε νά μή διεξαχθεῖ στόν χῶρο σας αὐτό τό σκοταδιστικό «Συνέδριο» μεσαιωνιστῶν νοσταλγῶν τῶν βυζαντινῶν καί μεταξικῶν νομοθετημάτων, πού ἀποτελεῖ ὄνειδος γιά τήν χώρα μας, ἡ ὁποία ἐξαιτίας αὐτῶν, καί ὄλων ὄσων τοὺς ἀνέχονται, γελοιοποιεῖται διεθνῶς στήν ἐμμονή της νά παριστάνει ὅτι ζεῖ ἀκόμη στήν ἐποχή τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἢ τοῦ Βασιλείου Βουλγαροκτόνου.

Ὅταν τά Πανεπιστήμιά μας, πού ἤδη ἡ ἐπιστημονικότητά τους θλάπτεται σοβαρά ἀπό τήν ἐπιβληθεῖσα ἰσοτιμη φιλοξενία χυδαῖα κατηχητικῶν («θεολογικῶν») ἐδρῶν δίπλα στά ὑγιῆ ἀντικείμενα τῆς ἀνθρώπινης γνώσης προσφέρουν ἐπιπροσθέτως βῆμα γιά νά ἐκφράσουν τό μισανθρωπικό λόγο τους αὐτοί πού ἐπί αἰῶνες κατέστρεψαν κάθε Ἐπιστήμη, τότε τίποτε δέν ἔχει ἀπομείνει πνευματικά ὄρθιο σέ αὐτό τόν ὑπόδουλο τόπο πού κάποτε ὥστόσο, στοὺς καιροὺς τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων, γέννησε καί καλλιέργησε μέ εὐλάβεια τόν Ὁρθό Λόγο, τήν Ἐπιστήμη, τό Δίκαιο, τόν Ἀνθρωπισμό καί τήν Ἀρετή.

Σᾶς καλοῦμε νά φροντίσετε ἄμεσα καί, κυρίως, προσωπικά, γιά τήν ματαίωση αὐτοῦ τοῦ αἰσχροῦ «Συνεδρίου».

Μετά τιμῆς

ΥΠΑΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΕΘΝΙΚΩΝ/ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Ἀκοῦστε τώρα καί τό ἔγγραφο τῶν σαῖεντολόγων (πρώην Κ.Ε.Φ.Ε.), πού ἀπευθύνεται πρὸς τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο κυρό Σεραφεῖμ, τόν Πρωθυπουργό, τόν Πρόεδρο τῆς Βουλῆς, Ὑπουργούς, διαφόρους φορεῖς καί Μ.Μ.Ε. καί λέγει τά ἑξῆς: «Ποίός κυβερνᾷ λοιπόν; Βρίσκομαι ἀντιμέτωπη μέ μιά ἐκκλησία πού ἔχει χάσει πρό πολλοῦ τήν ἠθική της παρουσία καί μαζί καί

τό ποιμνίό της, οἱ ἄδεις ἐκκλησίες τό μαρτυροῦν!

Ἔτσι λοιπόν ἀρνοῦμαι νά ἀκολουθήσω αὐτή τήν ἐκκλησία...

Νά πάρετε ἐσεῖς τώρα τό μαστίγιο πού δικαιοματικά σᾶς τό ἄφησε ὁ Κύριος καί νά καθαρίσετε τοὺς χώρους.

Εἶναι καιρός οἱ NAZI νά φύγουν ΜΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ἀπό τή χώρα μας.

Μᾶς φτάνουν τά αἱματοκυλίσματα καί οἱ ἀδελφοκτονίες...

Εἶναι καιρός νά γεμίσουν ξανά οἱ ἐκκλησίες μέ ποιμνιο καί ὄχι μέ φοβισμένα ζόμπι (sic).

Εἶναι καιρός νά καταλάβετε ὅτι ἡ πραγματική πίστη εἶναι αὐτή πού ἀποφασίζει ὁ καθέννας καί θά πρέπει νά τό σεβόμαστε.

Καί μόνο ἔτσι θά γεμίσουν οἱ ἐκκλησίες ξανά.

Διδάχτε μας τό σεβασμό καί θά τόν ἔχετε πλουσιοπάροχα πίσω!

Ἔτσι λοιπόν σάν πολίτης αὐτῆς τῆς χώρας ζητῶ:

Νά ἀπομακρυνθεῖ τό ὁποιοδήποτε φυλλάδιο πού κεντρίζει μίση καί φανατισμούς καί κυρίως,

Σταματεῖστε τή Συνδιάσκεψη τῆς Μνυτλήνης⁵³!

Ἐάν συγκρίνουμε τά δύο κείμενα, διαπιστώνουμε τήν καταπληκτική ὁμοιότητά τους στό ὕφος καί στό ἦθος. Ἐφαρμόζουν οἱ ἀρχαιολάτρες, ὅπως καί οἱ

σαϊεντολόγοι, τό σαϊεντολογικό δόγμα «Ὅποιος ἀσκεῖ κριτική εἶναι ἐγκληματίας». Ἡ τακτική καί τῶν δύο ἐλαύνεται ἀπό τό ἀξίωμα τοῦ Χάμπαρντ, ἰδρυτοῦ τῆς σαϊεντολογίας, «ποτέ ἄμυνα· πάντοτε ἐπίθεση».

4. Μετέχουν σέ μετωπικά σχήματα στήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό

Ὅς γνωστόν ἡ Νέα Ἐποχή εἶναι ἓνα δίκτυο ὀργανώσεων τίς ὁποῖες ἐνώνει κοινό κοσμοθεωρικό ὑπόβαθρο. Πολλές ἀπό τίς ὀργανώσεις τοῦ δικτύου αὐτοῦ μετέχουν καί σέ κοινά ὀργανωτικά σχήματα. Στήν Ἑλλάδα ἀπό τό 1996 δραστηριοποιεῖται ἡ «Κίνηση Φιλοσοφικῶν καί Μεταφυσικῶν Ὁμάδων γιά ἐλεύθερη πνευματική ἔκφραση». Στήν κίνηση αὐτή μετέχει ἐξ ἀρχῆς καί ἡ «Ἑλληνική Ἐταιρεία Ἀρχαιοφίλων» τοῦ κ. Παν. Μαρίνη. Οἱ Ἑλληνες νεοειδωλόλατρες ἦσαν ἐπίσης ἀπό τά ἰδρυτικά μέλη τοῦ «Παγκοσμίου Συνεδρίου τῶν Ἐθνικῶν Θρησκειῶν» (World Congress of Ethnic Religions) πού γεννήθηκε τόν Ἰούνιο τοῦ 1998 στό Vilnius τῆς Λιθουανίας. Ἡ ἰδρυτική Διακήρυξη τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ τελειώνει μέ τό νεοεποχίτικο σύνθημα «Ἐνότητα μέσω τῆς Πολυμορφίας».

Ἄρα λοιπόν ὄχι μόνον ἐξ ἐπόψεως κοσμοθεωρικοῦ πιστεύω ἀλλά καί ἐξ ἐπόψεως ὀργανωτικῆς μετέχουν νεοειδωλολατρικές ὀργανώσεις στό κίνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς.

5. Ἐξ ἐπόψεως ἀποτελέσματος, ὑπάρχει ἐπίσης

53. Βλ. π. ΑΝΤ. ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο*, ἐκδ. «Διάλογος», Ἀθήνα 1996, σσ. 73-74.

πλήρης ὁμοιότης στά προβλήματα πού δημιουργοῦν Νέα Ἐποχή καί νεοπαγανισμός στόν ἄνθρωπο καί στήν κοινωνία. Προβλήματα ψυχικῆς ἰσορροπίας τοῦ ἀνθρώπου πού προσηλυτίζεται, συνοχῆς τῆς οἰκογενείας καί τῆς κοινωνίας. Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ἐξάπλωση αὐτῶν τῶν κινήματων ἀπειλεῖ τά θεμέλια ὄχι μόνον τοῦ δικοῦ μας Ἑλληνορθοδόξου πολιτισμοῦ ἀλλά καί τοῦ λεγομένου Δυτικοῦ, ὅπως ἀναφέραμε καί σέ ἄλλο σημείο.

Ἐκτός ἀπό τίς κοινές, μέχρις ἐνός σημείου, θεωρητικές βάσεις, Νέα Ἐποχή καί νεοπαγανισμός συμπλέουν καί στούς στόχους καί στήν τακτική. Τέτοιοι κοινοί στόχοι εἶναι: ἀποδέσμευση Θεολογικῶν Σχολῶν ἀπό τό κράτος, κατάργηση μαθήματος Θρησκευτικῶν, κατάργηση θρησκευτικῶν ἀργιῶν, πρωινῆς προσευχῆς καί θρησκευτικῶν τελετῶν σέ σχολεῖα καί στρατόπεδα, ἀλλαγὴ σημαίας κ.ἄ.)⁵⁴.

Διαφορές Νέας Ἐποχῆς καί Νεοπαγανισμοῦ

1. Πολλές ὁμάδες τῆς ἑλληνικῆς νεοειδωλολατρίας χαρακτηρίζονται ἀπό ἔντονο ἀντισημιτικό πνεῦμα. Αὐτό δέν ἀπαντᾶται συχνά στό κίνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς ἀλλ' οὔτε καί στόν διεθνή νεοπαγανισμό. Πρόκειται μᾶλλον γιά μιά νεοελληνική διαφοροποίηση.

2. Τό πρόσωπο τοῦ Μετρέγια

Στίς περισσότερες νεοεποχίτικες ὁμάδες παίζει σημαντικό ρόλο τό πρόσωπο τοῦ ἀναμενομένου ἀπό αὐτοῦ Μεσσία-Χριστοῦ τῆς Νέας Ἐποχῆς ἢ Maitreya, σύμφωνα μέ τήν ὁρολογία τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας. Ἀντιθέτως στίς νεοειδωλολατρικές ὁμάδες δέν ὑπάρχει αὐτό.

Αἷτια

τῆς προσπάθειας ἀναβιώσεως
τῆς ἀρχαίας θρησκείας

Αὐτό εἶναι ἓνα πολύ ἐνδιαφέρον κεφάλαιο καί καθοριστικῆς σημασίας γιά

τήν ποιμαντική ἀντιμετώπιση τοῦ νεοειδωλολατρικοῦ φαινομένου.

Πολύ σύντομα, σχεδόν ὑπαινικτικά, μπορεῖ κάποιος ἀναζητώντας τά αἷτια τοῦ φαινομένου νά ἀναφέρει τά ἐξῆς:

Τή γενικότερη ἀναζήτηση νοήματος ζωῆς μετά τήν χρεωκοπία τῆς λεγομένης θρησκείας τῆς ἐκκοσμικεύσεως, δηλαδή μετά τή διάψευση τῶν μεταφυσικῆς τάξεως ἐλπίδων πού ἐβάσισε ὁ ἄνθρωπος στήν πολιτική, τήν οἰκονομία, τήν ἐπιστήμη καί τήν τεχνολογία⁵⁵. Αὐτή εἶναι μιά βασική αἷτια πού τροφοδοτεῖ τό σύγχρονο φαινόμενο τῶν αἰρέσεων ἢ σεκτῶν.

Μία ἀπό τίς προσφερόμενες εὐκολες ἀλλά ψεύ-

τικες λύσεις στους πνευματικούς αυτούς ἀναζητητές νοήματος ζωῆς καί ἐλπίδος εἶναι καί αὐτή τοῦ νεοπαγανισμοῦ. Εἶναι μία ἀπό τίς πολλές προσφορές στήν «ὑπεραγορά θρησκεία». Εἰδικότερα τώρα ὡς πρὸς τὴν νεοειδωλοατρία θά μπορούσε κάποιος νά τὴν χαρακτηρίσει ὡς ἓνα κίνημα διαμαρτυρίας, τὸ ὁποῖο τροφοδοτεῖται καί ἀπὸ τὴν πληγωμένη ἑλληνική ὑπερηφάνεια.

Ἀποτελέσματα

Οἱ νεοειδωλόατρες βλέπουν ἀπαξιωτικά κάθε πνευματική καί καλλιτεχνική δημιουργία ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό. «Μέ τὴν δῆθεν “ἀρχαιολατρία” τους ἀρνοῦνται τὴν συνέχεια καί συνοχή τοῦ πολιτισμοῦ μας καί δηλητηριάζουν τὴν συλλογική ἐθνική συνείδηση»⁵⁶. Ἀποτέλεσμα τῆς δράσεώς των εἶναι ἡ διάβρωση τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος καί ὁ προσηλυτισμός Ὁρθοδόξων πιστῶν στήν πλάνη τῆς νεοειδωλοατρίας. Ἐπιδιώξῃ τους ἡ διάσπαση τῆς ἐνότητος Ὁρθοδοξίας καί Ἑλληνισμοῦ. Τό παράλογο: ἀναζητοῦν τοὺς παπποῦδες (ἀρχαία Ἑλλάδα), ἐνῶ ἀρνοῦνται καί πολεμοῦν λυσσωδῶς τοὺς πατέρες (Βυζάντιο).

56. Ἀνακοινωθέν τῆς ΙΑ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας (1999), ἐν περ. *Διάλογος*, τ. 18 (1999), σ. 10.

Ποιμαντική ἀντιμετώπιση

Γιὰ τὸ σημαντικότερο αὐτὸ κεφάλαιο ὑπάρχει εἰδική εἰσήγησις, ὅποτε δέν εἶναι πρόθεσή μας νά καταπιαστοῦμε μέ αὐτό.

Συμπεράσματα

Πιστεύουμε ὅτι ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν κατεδείχθη ἡ συγγένεια τοῦ νεοπαγανισμοῦ μέ τὴ λεγομένη Νέα Ἐποχή.

Εὐχόμεθα, τοῦλάχιστον οἱ ἀγαθῆς προαιρέσεως ἐμπλεκόμενοι στό κίνημα τῆς ἐπιστροφῆς στήν ἀρχαία θρησκεία, νά ἀντιληφθοῦν ὅτι μέ τίς ἐνέργειές των βλάπτουν ὄχι μόνο τὴν Ἐκκλησία ἀλλὰ καί τὸν Ἑλληνισμό, ἐνῶ ἐξυπηρετοῦν τὴν νεοεποχίτικη Παγκοσμιοποίηση καί τὴ Νέα Τάξη Πραγμάτων τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς, ἀφοῦ σ' αὐτὴν κατὰ βάθος ἀνήκει τὸ κίνημά τους.